

* Ένα βύχχρονο θαύμα. *

Ο μητροπολίτης Πέτρος τῷ Κρου-
τίτσκ Ρωββίας, γεννηθείς τῷ
1863, χειροτονήθη ἐπίσκοπος
τῷ ἔτος 1920. Μετὰ τὸν θά-

ναίω τῷ Πατριάρχῳ Ρωββίας

Τύχωνος, ἐξελέγη ὁ Πέτρος

τοποτηρητὴς τοῦ πατρι-

αρχικῆς θρόνου. Οἱ κομ-

μουνιστὲς τὸν βυνέλαβαν

κ' ἐνῶ τὸν μετέφεραν

τὸν πέτοιζαν ἀπ' τὴν

ἀμαξοβιοχία. Ὁ Πέ-

τρος ἔπεβε βτὸ πυκνὸ

χιόνι χωρὶς νὰ πά-

θει τίποτα .. κρῦο,

δαΐβος, ἐρημιά, νύχτα,

χιόνι παντῶ, ἡ πα-

χωνιά παρέλυε τὸ

βῶμα τῷ .. αἰδα-

νόταν ὅτι ὁ θάνα-

τὸς τῷ πληθίοις. Ξαφνικὰ

πληθίαβε μία πεχώρια

ἀρκάδα, ἐπις βωτηρίας οὐδεμία!

« ἔκέφτηκε - ὅπως

ὁ ἴδιος ἔλεγε - τώρα θὰ μὲ καταβπαράξει, δύναμη

νὰ τρέξω δὲν ἔχω, ἀλλὰ πῶ νὰ πάω; » Τὸ θη-

ρίο ξάηλωβε δίπλα τῷ. Ὁ Πέτρος κατενόηβε ὅτι

ὁ θεὸς ἔβταλε τὴν ἀρκάδα .. κάθιδε μὲ τὴν πλά-

τη ἀκῆμιθμένη βτὸ θηρίο.. ὅλη τὴ νύχτα προ-

βευχόμενος, ἀλλὰ ββοντας πλευρὸ χια' νὰ βεβταί-

νεταί .. Τὸ ξημέρωμα ἀκῆβε πετεινὸς νὰ λαχῶν.

.. ἡ ἀρκάδα βηκῶθηκε κ' ἔφυγε βτὸ δαΐβος. Ὁ Πέτρος

θαΐδιβε πᾶνω βτὴς γραμμὲς τῷ τραίνου, ἔφθαβε βτὸ

κοντινὸ χωριὸ κ' οφίλοξενήθηκε ἔξη μῆνες ἀπὸ χρι-

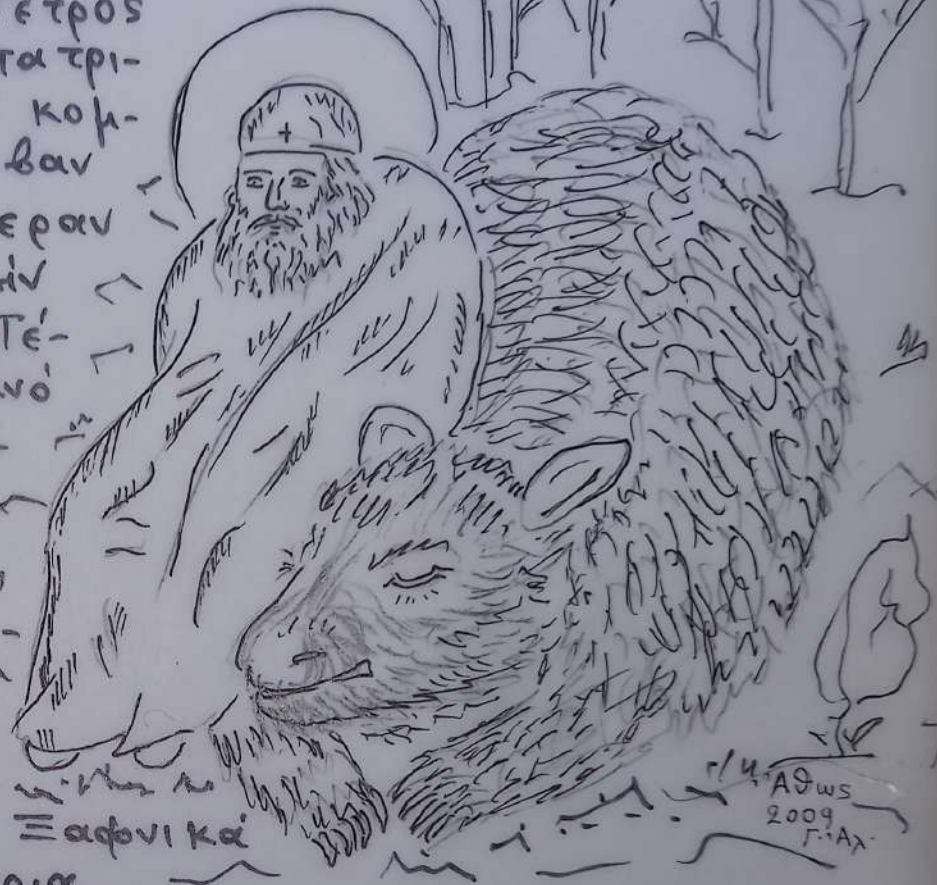
βτιανὸς πῶ τὸν ἔκρυβον. Οἱ ἀδελοὶ τὸν ἐπιαβαν κ' δώ-

δεκα χρόνια μὲχρι τὸ θάνατό τῷ (τῷ 1936) ὑπέμει-

νες φυλακὲς, ταλαιπωρίες, μαβτιγῶβεις, καὶ ἔξορία

βτὸ Ζαπολιάρχη. Τὸς θεὸς μέγας! ὁ ἐν

Τριάδι θεὸς, δόξα σοι !!

Αθῶς
2009
Γ.Αλ.

« Θέλω τὴν βία τῆς φιλοθεῶν
 βουδῆς νικῆσαι κ' ἔχει τὴν βίαν
 (ἄχους) ἡμεῖς τὴν βία τὴν
 βίαν καταγωνι-
 ῶμεθα »

(ὁ Ὁ. Νεῖκος
 Σιναιῆς)

τὰ ἀντίρροπα
 τὰ ἀδύνατα
 ἄρα ἐνοφρο
 εὐρίσκεις θεῶν
 μένων εἰς
 ἑαυτὸν!

Μετρίων ἢ ὀρωρεῖ, ἔνδον ἢ ἐραδία.

Πτερόν Ἀγούρης
 Πτεροπίστως

Τόπος
 ἄχους ἢ
 καρδία, μέγα
 ἀδολογία.

Ἰδίον τὸ χρισταῖον!
 τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους
 νεκρὸν κ' ἄ-
 κίνη-
 του
 πρὸς πᾶσαν ἀκαρτίαν...

« ἡ χεχιδών,
 ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς
 "τὰ χεῖρα δυνεῖ συνεχῶς"
 Μοκκοῖροι οἱ αἰεὶ τὰ χεῖρα (τὰ
 αἰσθῆται κ' τὰς λογισμῶς) κινουῦντες
 ἀδιάλειπτον προβουχίν. κατὰ τὴν παροιμι-
 αν: « Μία χεχιδών, ἕαρ (= ἄνοιξι) οὐ ποιεῖ », κατὰ
 τὸν λόγον τῶν ἀγίων Πατέρων: « ἕνας
 τῆς ΑΛΗΘΕΙΑ, εἶναι ἡ ΠΛΕΙΟΝΟΤΗΣ »!

τόν ἑαυτό του. Μᾶς εἶναι δέ καί ἀπό τὴν ἀναπνοή μας πῶς ἀναγκαία ἡ ἐλπίδα, τὸ θάρρος, ἡ ἐμπιστοσύνη μας εἰς τὴν Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ καί τὸ ἔλεος Αὐτοῦ τὸ ἀπέραντον.

– Πάτερ, κάτι μᾶς λείπει!

– Βεβαίως κάτι λείπει. Λείπει ἡ αἰωνιότης: ἡ πίστις ἀπὸ μέσα μας, ἡ πρᾶξις μας ἀπ' ἔξω. Τὸ ὀξυγόνον τοῦ οὐρανοῦ ζητεῖ ἡ ἀναπνοή μας· καί τὸ ἅγιον θάρρος τῶν προγόνων μας ζητεῖ τὸ αἷμα μας, νὰ μὴν τὸ ξεθωριάξῃ ὁ φόβος τῶν σημερινῶν, τῶν αὐριανῶν, τῶν ἐπερχομένων.

– Καί πῶς θὰ τὰ ἀποκτήσωμεν, Πάτερ;

– Ἐξῆσαν εἰς κάθε γενεάν, εἰς ποικίλους τόπους, ἄνθρωποι πιστοὶ ὅπου ἔκαναν θαυμαστά εἰς τὸν βίον τους ἀσυγκρίτως ἀνώτερα ἀπὸ τὰ συνήθη. Ἡμεῖς ἄς κινηθῶμεν εἰς τὰ ὄρια τῆς φιλοτιμίας μας καί ἔχει ὁ Θεός διὰ τὸν καθένα μας εἰς τὰ μέτρα του· ὅπως εἶχε καί διὰ τὴν ἀμίμητον μητέρα, ἡ ὁποία διὰ τῆς πίστεως νεκρανέστησε τὸν υἱόν της, προῶρως αὐτὴ μνηστευθεῖσα τὸν θάνατον, κατὰ τὴν ἑξαισίαν διήγησιν.

Ἐνας ἐργάτης τῆς Σκίτης τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῶν Καρυῶν, ἐξομολογούμενος εἰς τὸν πνευματικόν τοῦ κελλίου «Ἄξιόν Ἔστιν» ἀνέφερε κάτι ἀπίθανον διὰ τὴν κοινὴν ἀκοίην.

– Ὅταν ἦτο μικρός, λέγει, ἀπέθανε. Καί ἡ μητέρα του, ἀφήνοντας τοὺς συγγενεῖς καί γείτονας νὰ τὸν κλαίουں, ἐπῆγε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐκεῖ ἐγονάτισε πρὸ τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ τέμπλον

καί προσευχήθη ἐκ βαθέων μετὰ πυρίνων δακρῶν. Παρέμεινε γονατιστὴ ἕως ὅτου ἔλαβε πληροφορίαν παρὰ Κυρίου, ὅτι εἰσκούσθη ἡ παράτολμος ἰκεσία της. Κατόπιν, ὡς ἄλλος ἄνθρωπος, ἀλλοιωμένη, ἔρχεται εἰς τὸ σπίτι, φορεῖ τὰ καλά της καί ξαπλώνοντας σεμνά δίπλα εἰς τὸ φέρετρον, λέγει, σκουντώντας ἀπαλά τὸν υἱόν της·

– Σήκω, παιδί μου, ἐσύ· θὰ πάω ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου!

Καί, ὦ τοῦ θαύματος! ἐσπώθη τὸ παιδί καί παρέδωκε τὸ πνεῦμα της ἡ μητέρα, ἀφήνοντας ἄλλες μητέρες ἄφωνες, καί ἄλλες ἀναπολόγητες!

– Ἀπόψε εἶναι Σαββατόβραδο· αὐριό Κυριακή· Ἁγία Ἀνάστασις τὴν ἔλεγε ἡ συγχωρεμένη ἡ Μάννα μου. Καί ἔτσι τὴν ἐξοῦσαν. Τώρα ἡμεῖς ξεκρεμοῦμε τὴν ζωὴν μας ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα καί τὴν στενεύομεν ἀπελπιστικά, περικλείοντάς τιν εἰς τὰ ὄρια τοῦ προσκαίρου.

Ἄς ἔχωμεν ἐλπίδα. Ὅποιος πιστεύει, ἐλπίζει· ὁποῖος ἐλπίζει, ἀγαπᾷ· καί ζῆ μετ' ἡμῶν τὴν ἀγάπην.

Μεταξὺ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων, τὰ ὁποία ἐπροσκυνήσατε πρὶν ἀπὸ λίγο εἰς τὸν Ἱερὸν μας Ναόν, ἦτο καί τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Μετ' ἡμῶν τὴν ἀγίαν του αὐτὴν Δεξιάν ὁ Ἱερὸς Πατὴρ ἔγραψε πρὸ χιλίων ἑξακοσίων ἐτῶν καί ἐτούτιν τὴν ἐπὶ τοῦ θέματός μας θαυμασίαν φράσιν·

– Ἀναστάσεως εἰκὼν ἐστὶν ἡ τῶν παιδῶν διαδοχή... εἰς ἀπαρτισμόν καί συντήρησιν τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους ἐν τῷ σχήματι τοῦ παρόντος βίου.

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΚΑΚΑΙ Κ' ΟΛΕΘΡΙΑΙ ΒΧΕΒΕΙΣ:

A: ΣΧΕΒΙΣ ΒΡΩΜΑΪΤΩΝ, ΤΟΝ ΗΒΑΥ ΘΤΕΡΕΪ ΠΡΩΤΟΤΟΚΙΩΝ.

B: ΣΧΕΒΙΣ ΧΡΗΜΑΪΤΩΝ, ΕΚΤΕΛΕΪ ΠΡΟΔΟΤΗΝ ΤΟΝ ΪΔΩΝ.

Γ: ΣΧΕΒΙΣ ΚΤΗΜΑΪΤΩΝ, ΕΚΤΕΙΝΕ ΔΕΙΝΩΣ ΤΗΝ ΪΕΤΑΒΕΛ.

Δ: ΣΧΕΒΙΣ ΘΕΧΗΜΑΤΟΣ, ΧΑΟΝ ΕΒΤΡΩΒΕΝ ΕΝ ΕΡΗΜΩ.

Ε: ΣΧΕΒΙΣ ΟΙΚΕΪΩΝ, ΤΗΝ ΤΘ ΛΩΤ ΕΒΤΥΧΩΒΕ ΧΥΝΑΪΚΑ.

«ΑΥΤΑΙ ΠΘ ΒΛΕΠΕΤΕ, Ο ΝΑΟΣ, ΤΟ ΜΟΝΑΒΤΗΡΙ, ΤΟ ΚΑΧΥΤΕΡΙΜΙ ΠΘ ΠΑΤΑ ΜΕ, ΟΙ ΤΟΪΧΟΙ ΤΩΝ ΚΕΛΛΙΩΝ, ΘΛΑ ΜΟΪΣ ΜΙΧΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ.

ΘΙ ΚΤΙΤΟΡΕΣ, ΟΙ ΤΕΧΝΙΤΕΣ, ΟΙ ΕΡΧΑΪΤΕΣ ΠΘ ΤΑ ΕΚΤΙΒΑΝ ΔΕΝ ΕΪΝΑΙ ΚΟΥΤΑΪ ΜΑΪΣ

ΑΛΛΑΪ ΕΪΣ ΤΗΝ ΑΪΩΝΙΟΤΗΤΑ. ΤΑΪ ΕΡΧΑ ΤΘΣ ΘΥΜΪΤΩΝ ΤΗΝ ΠΑΡΗ-

ΘΙΑ ΤΘΣ Κ' ΤΩ ΧΡΕΟΪ ΜΑΪΣ ΚΑΪ ΠΡΟΒΕΥΧΟΜΕΘΑ ΧΪ ΑΥΤΘΣ.

(ΗΪΩΑΝΝΗΪΣ ΔΟΜΒΑΪΤΗΪΣ 1962)

ΤΙ ΜΟΝΟΝ ΘΕΧΩ!

«ΤΟ ΦΩΪΣ ΪΞ ΝΑΧΩ ΠΑΝΤΟΤΕ ΘΤΑΪ ΒΑΪΘΗ ΤΗΪΪ ΨΥΧΗΪ ΜΘ Κ' ΑΚΑΡΠΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΥΧΩΝ ΤΑΪ ΧΡΟΪΑ ΤΗΪΪ ΪΩΗΪ ΜΘ»

Ο ΠΕΙΡΑΒΜΟΪ ΠΡΟΪ ΘΕ, Κ' ΕΒΥ ΠΡΟΪ ΤΟΝ ΘΕΟΝ! Η ΪΩΗ ΤΩΝ ΧΡΗΒΤΙΑΝΩΝ ΕΪΣ ΤΡΙΑ ΘΥΝΑΧΕΤΑΪ: ΕΥΠΟΜΕΝΕ, ΑΠΕΧΕ, ΠΡΑΪΤΕ.

ΠΪΘΤΪΪ

ΕΧΛΗΪΪ

Α Γ Α Π Η.

Η ΜΗΜΗ ΤΘ ΘΑΝΑΤΘ ΑΪΪ ΚΟΙΜΗΘΗ Κ' ΑΪΪ ΪΠΝΗΘΕΪ ΜΑΪΪ ΒΧ (ΑΓ. ΪΩΑΝ. ΚΗΪΜΑΚΟΪ).

... ΜΗ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ΒΡΑΤΑΧΩΜΕΝ ΚΑΪ ΘΤΑ ΜΑΤΑΪΑ ΤΡΥΦΩΜΕ...

ΨΑΛΜΟΪ, ΔΟΧΜΪΟΝ ΤΥΧΩΝ, ΦΩΝΗ ΪΕΚΚΛΗΪΑΪΑΪ (Μ. ΒΑΒΪΛΕΪΟΪ)